

Predikan i Kindaholms församling 2018 av Tobias Bäckström

24 sönd efter tref.

”Den yttersta tiden”

Amos 4:12-13

1 Joh 2:28-3:3

Matt 24:3-14

Ps: 490, 746, 398, 702

Prepping är en rörelse som sprider sig. Om det tidigare bara var extrema fanatiker som sysslade med detta, har det idag blivit en gryende folkrörelse.

För er som ändå inte vet var den preppare är så kommer ordet från engelskans *prepare*, att vara beredd. En preppare är en person som är förberedd på det värsta. Det kan vara naturkatastrofer, kärnvapenkrig, ekonomisk kollaps med efterföljande kaos eller pandemier. Inför alla tänkbara scenarier har man vidtagit åtgärder och bunkrat utrustning, vatten och mat för långt längre perioder än de 72 timmar som MSB rekommenderar oss.

Hur ska man då se på denna rörelse? Lurar katastrofen runt hörnet? Lever vi i den yttersta tiden?

När lärjungarna frågar Jesus blir hans omedelbara svar: ”Se till att ingen bedrar er!” Han talar också om krig, hungersnöd och jordbävningar men han varnar för att *förväxla* detta med den yttersta tiden. Den typen av händelser kommer användas och har också använts för att måla upp ett domedagsscenario, och om detta säger Jesus: ”Se till att ni inte låter skrämna er!”

Kanske människans fascination för katastrofer, en fascination som vi möter inte minst inom populärkulturen, inom filmindustrin, kanske det är ett sätt att hantera *ovissheten*. För vi lever ju i ovisshet om vad som ska hända. Framtiden är inget för de tvärsäkra. I Sverige idag funderar många på vilken regering vi kommer få. Ingen vet, allra minst de som är där för att bilda en sådan.

Vi vet inte mycket om vår egen personliga framtid heller. Det brukar sägas att framtiden är de vi skapar genom de handlingar vi utför idag, men det ligger också till stor del utanför den enskildes kontroll. Det händer så mycket i våra egna liv som vi inte råår över. Framtiden är oviss.

Det Jesus vill säga oss den här dagen är att inte tappa modet. Det har alltid funnits de som har sagt: detta är den yttersta tiden. Särskilt i kyrkans historia har vi sett hur olika undergångssekter har ställt upp datum för slutet. Idag är det kanske främst klimat- och miljöaktivister som fått rollen som domedagsprofeter.

Men Jesus betonar att det är ingen idé att försöka räkna ut när vi ser slutet. Om den dagen och stunden vet ingen något, inte ens änglarna i himmelen, inte ens Människosonen utan bara Fadern, har Jesus sagt. Och idag säger han: När ni ser och hör detta, se till att ni inte låter skrämna er. Tappa inte modet!

Det gäller även vår egen personliga framtid. Lever du och jag i det yttersta av min och din tid? Vi har ju alla fått ett utmätt tid att leva, vi har fått vår stund på jorden. Slutet kommer att komma för oss alla. Men vi vet inte när, vi lever i ovisshet om den saken.

Hur ska vi då hantera den här ovissheten? Hur ska vi kunna leva *trygga* mitt i ovissheten? Det kan vara en svår utmaning för de flesta av oss: att leva i ovisshet, utan att vi blir bedragna eller skrämnda. Kanske kan prepping ändå lära oss något här när allt kommer omkring. Att vara preppare innebär ju inte att man slutar gå till jobbet eller sluta leva sitt vanliga liv. Du skulle inte märka om du hade en preppare som granne. Man är förberedd för det värsta, men lever som vanligt.

För oss kan det innebära att mentalt vara förberedd. Det är inget fel att planera för ett långt liv, tvärtom, men vi måste leva med den vetskapen att det kanske tar slut nästa dag. Det sägs att Martin Luther sa: även om jag visste att den sista dagen var imorgon planerar jag mitt äppelträd idag. Det gäller även våra egna liv. Jag kan planera för en framtid, men vara beredd på att jag lever i den yttersta tiden av mitt liv. Lever jag i den beredskapen kan jag leva tryggt, mitt i ovissheten.

Det finns en allvarlig mening i dagens evangelium: ”genom att laglösheten tilltar kommer kärleken att kallna hos de flesta”. Hur är det med kärleken i ditt liv? Har den kallnat? Har den ersatts med likgiltighet? Har ovissheten inför framtiden lett till att du resignerat? Det kan vara världens framtid, Sveriges framtid eller din egen framtid. Oavsett är den oviss, det är den alltid. Och klarar vi inte av att hantera detta och leva med en inre trygghet mitt i ovissheten, ja då kommer kärleken att kallna. Krig, hungersnöd och jordbävningar är inte det värsta som kan hända, utan det allvarligaste är om kärleken kallnar i ditt och mitt hjärta.

Hur ska vi bevara kärleken? Ja, det enda botemedlet är Jesus och kärlekens lag som lyder: ”Vi älskar därför att han först har älskat oss”. Hans varma, levande kärlek, är en gåva till oss alla. Men Guds kärlek till dig måste bli *besvarad*. Obesvarad kärlek växer inte. Det är genom att älska Jesus tillbaka som vi håller hjärtat varmt hos oss själva.

Den som håller ut till slutet ska bli räddad, säger Jesus. Att ”hålla ut” handlar inte så mycket om egna ansträngningar. Det handlar snarare om att våga leva i ovisshet. Ovisshet om hur världen utvecklar sig eller ovisshet om oss själva. Att vara mitt i den ovissheten men ändå bevara sitt lugn och leva i trygghet därför att Gud älskar oss. Håll fast vid hans kärlek och se till att din egen kärlek inte kallnar.